

PAP JÓZSEF VERSEI

CSAK MOSOLYGOK

Apró-cseprő dolgaim közt
olykor fennakadok egy-egy
furcsaságon, s elpíszmogok vele.
Mondhatom, örömet szereznek nekem
az efféle foglalatosságok.
Különösen amióta láthatatlan
transzparensemre kiírtam a jelszót:
VILÁGMEGVÁLTÓ ESZMÉK KÍMÉLJENEK!
Szelíd derűt sugározom azóta,
befelé és kifelé is.
S járulnak hozzám a tanácstalanok.
Én öntök beléjük biztosságérzetet.
Megesik azért, hogy magam is
elbizonytalanodom. Mostanában
például valami rejtelmes zaj hozott zavarba;
nem is zaj, csupán zörejecske.
– Cseng a füled – mondom mint orvos magamnak.
– S nyilván világos előtted, hogy mitől.
Megpróbálhatod A-vitaminnal (az ARROVIT
kiváló készítmény!) lelassítani
a folyamatot... Elhárítom
a segítőkész tanácsot, s csak mosolygok.
(Az utóbbi időben sok mindenben csak mosolygok.)
Sokkal jobban tetszik nekem a másik verzióm,
mármost hogy valami kabóca költözhetett fülembe,
az zenél odabenn, a cirpelő kabócaszó,
s nem durván, recsegőn ám, hanem éppen hogy
hallható, akárha muszlinkendőt vagy pelyhedző

bajuszt sodorgat ujjai közt az ember,
de szüntelenül, makacs kitartással,
mint ahogy az Adrián
tették naphosszat Nazor szöcskéi
megbújva a tengeri fenyők túlevelén.
No, lám, ezért gondolok én tavasz óta
folyton a Kaštelokra, Drašnicére, Tijesnóra,
Adonisz korom izzó tájaira... És most
bejött Nazor is, a lelkes aggastyán,
a kecskeszakállas költő ditirambusaival,
himnuszaival s a göcsörtös píneákkal,
amelyeken hiába fürkésztük a makacs
zenészeket, hogy megismerkedjünk hangszerükkel;
csak a hangjukat surrogatták a tájba,
akár most fülembé ezt a simogató,
halk zizergést.

SZERTARTÁS

Elejtesz egy falat kenyeret.
Véletlenül. Ügyetlenségből?
Sosem akarattal.
Szóval, a falat kenyér
leesik a földre.
Legtöbbször porba.
Lehajolsz. Fölveszed.
Ráfújsz. Rálehelsz?
A port fújod le róla?
Lelket lehelsz bele?
A por rendszerint rajta marad.
Mégsem dobod el
a falat poros kenyeret.
Megeszed, mintha
mi sem történt volna.
De előbb még megcsókolod.

MEGGYFÁNK ALATT

Nagy fa volt
(anyánk kedvence)
már gyermekkoromban.
Most – óriás.

Hatvanon túl, íme,
a tűző nap elől
aláhúzódva
ízlelgetem gyümölcsét,
a savanykásan édes
üdítő meggyet,
csordultig hálával;
te meg azt ajánlottad:
ripsz-ropsz kívágni –
vén már.
Nagy árnyékot vet.

